

Η προσφεύγουσα δεν έλαβε μέρος στη συνάντηση της 15ης Οκτωβρίου 1997. Ο υπάλληλος της προσφεύγουσας που είχε προσκληθεί στη συνάντηση αυτή δεν έλαβε έγκριση από τον προϊστάμενό του για να συμμετάσχει. Ένας υπάλληλος της Vereins- und Westbank, στην οποία η προσφεύγουσα είναι πλειοψηφούσα μέτοχος, έλαβε μέρος αποκλειστικά εξ' ονόματος της τελευταίας. Η συμπεριφορά της Vereins- und Westbank στην αγορά είναι ανεξάρτητη της συμπεριφοράς της προσφεύγουσας και, επομένως, η εταιρικού δικαίου σχέση μεταξύ τους δεν είναι δυνατόν να αποτελέσει τη βάση για να κριθεί ότι υπάλληλος αυτής της τράπεζας συμμετείχε στην επικρινόμενη συνάντηση.

Κατά τον υπολογισμό του προστίμου η Επιτροπή παρεξέκλινε κατάφωρα από τις κατευθυντήριες γραμμές της και έθιξε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.

Ούτε με την ανακοίνωση των αιτιάσεων ούτε στο πλαίσιο της ακροάσεως ενώπιον του συμβούλου ακροάσεων έγινε λόγος περί συμμετοχής της προσφεύγουσας στη συμφωνία. Η Επιτροπή όφειλε να ενημερώσει την προσφεύγουσα προ της λήψεως της αποφάσεως για την αλλαγή της θέσεώς της.

Η Επιτροπή πρόσβαλε τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας, διότι δεν της επέτρεψε την πρόσβαση στον φάκελο της υποθέσεως. Δεν στάθηκε ιδίως δυνατό να λάβει γνώση των παρατηρήσεων των λοιπών εμπλεκομένων στην υπόθεση και των φακέλων των παραλλήλων διαδικασιών, καίτοι η προσφεύγουσα είχε βάσιμους λόγους να υποθέτει ότι οι φάκελοι αυτοί περιείχαν υλικό σημαντικό για την άμυνά της.

Η απόφαση είναι ελλιπώς αιτιολογημένη, διότι για πολλά σημεία δεν περιέχει σαφείς αιτιολογίες. Δεν υπάρχουν ιδίως αιτιολογίες για τον καταλογισμό της συμπεριφοράς του εκπροσώπου της Vereins- und Westbank, για την παράλειψη εφαρμογής των κανόνων περί ελαφρυντικών περιστάσεων και για την παρέκκλιση από την αρχή ότι δεν είναι δυνατόν να αποφασιστεί η μη επιβολή προστίμου στους έχοντες την πρωτοβουλία για τη δημιουργία ενός καρτέλ.

Η συμπεριφορά της Επιτροπής κατά τη διάρκεια της διαδικασίας δείχνει ότι δεν την ενδιέφερε ο κολασμός ενός παρανόμου καρτέλ, αλλά, για λόγους πολιτικής, η μείωση των τελών μετατροπής, τα οποία θεωρούσε πολύ υψηλά. Οι τράπεζες οι οποίες, υπό την πίεση αυτή, δήλωσαν πρόθυμες να προβούν σε μείωση των τελών απαλλάχθηκαν ανεξαρτήτως του ρόλου τους στο φερόμενο παράνομο καρτέλ. Με τον τρόπο αυτόν, η Επιτροπή προέβη σε εφαρμογή του δικαίου περί ανταγωνισμού με σκοπό τη ρύθμιση των τιμών, για την οποία δεν είναι αρμόδια. Αυτό συνιστά κατάχρηση εξουσίας.

Προσφυγή της Deutsche Verkehrsbank AG κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε την 1η Μαρτίου 2002

(Υπόθεση T-60/02)

(2002/C 109/123)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η Deutsche Verkehrsbank AG, με έδρα τη Φραγκφούρτη/Μάιν (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους M. Klusmann και F. Wiemer, άσκησε την 1η Μαρτίου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον θίγει την προσφεύγουσα,
- επικουρικώς, να μειώσει ευλόγως το ύψος του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με την προσβαλλόμενη απόφαση,
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφυγή προσβάλλει την απόφαση E (2001) 3693, της 11ης Δεκεμβρίου 2001, στο πλαίσιο της υποθέσεως COMP-1/37.919 (ex 37.931) — τραπεζικά τέλη για τη μετατροπή των νομισμάτων της ζώνης ευρώ, με την οποία η Επιτροπή διαπίστωσε τη συμμετοχή της προσφεύγουσας σε συμφωνία κατά την περίοδο μεταβάσεως στο ευρώ από 1/1/1999 έως 31/12/2001 για την είσπραξη προμηθείας σε ποσοστό έως 3 % περίπου ως τέλη για την αλλαγή των τραπεζογραμματιών των νομισμάτων της ζώνης ευρώ και επέβαλε στην προσφεύγουσα πρόστιμο ύψους 14 εκατομμυρίων ευρώ.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται τα εξής:

Δεν προβαίνει στις εν λόγω πράξεις λιανικής τραπεζικής, αλλά δραστηριοποιείται αποκλειστικώς στο διατραπεζικό εμπόριο, ήτοι προβαίνει σε πράξεις χονδρικής τραπεζικής με ξένα χαρτονομίσματα, και στο εμπόριο συναλλάγματος, ήτοι σε πράξεις σε ξένα νομίσματα που δεν ενέχουν υλική καταβολή χρήματος.

Η Επιτροπή χρησιμοποίησε μέσα αποδείξεως χωρίς να παραχωρήσει στην προσφεύγουσα δικαιώματα άμυνας. Αρνήθηκε την πρόσβαση σε έγγραφα του φακέλου που θα απάλλασαν την προσφεύγουσα. Προέβη αυθαίρετως σε δυσμενή διάκριση σε βάρος της προσφεύγουσας κατά τη λήψη της αποφάσεως για ανεπίσημη περάτωση της διαδικασίας.

Η απόφαση πάσχει από απόψεως χρήσεως της διακριτικής ευχερείας, διότι η Επιτροπή επιδίωκε εξωδικαστικούς πολιτικούς σκοπούς, συγκεκριμένα να περάσει ορισμένο μήνυμα στο ευρύ κοινό σε σχέση με την εισαγωγή του ευρώ. Καθόσον στην τρέχουσα διοικητική διαδικασία στην υπόθεση T-216/01 R υπήρχαν ακόμη ανεπίλυτα επίδικα αιτήματα, δεν επιτρεπόταν η έκδοση τελικής διοικητικής αποφάσεως.

Δεν αποδείχθηκε η ύπαρξη σημαντικής βλάβης του διακρατικού εμπορίου.

Η προσφεύγουσα δεν έλαβε μέρος ούτε σε συμφωνία για τον τρόπο εισπράξεως τελών ούτε σε συμφωνία για το ύψος των τελών. Το σύστημα των προμηθειών δεν θα μπορούσε να αποτελεί αντικείμενο συμφωνίας, διότι, κατόπιν της θέσεως σε ισχύ του κανονισμού 1103/97, δεν υφίστατο καμία νομίμως επιτρεπόμενη εναλλακτική λύση. Τα αποδεικτικά μέσα που μνημονεύει η καθής είναι αλυσιτελή και αντιφατικά. Το τελευταίο αποδεικτικό μέσο που παραθέτει η καθής χρονολογείται από τις 15 Οκτωβρίου 1997, ήτοι 4,5 έτη περίπου πριν από τη σύναψη της υποτιθέμενης συμφωνίας. Έκτοτε δεν υπήρξαν κανενός είδους επαφές μεταξύ των ενδιαφερομένων τραπεζών. Στη φερόμενη ως συνάντηση του καρτέλ συμμετείχε εκπρόσωπος της Deutsche Bundesbank (Γερμανικής Κεντρικής Τράπεζας) και η τράπεζα αυτή ενημερώθηκε επισήμως για τα αποτελέσματα της συναντήσεως.

Όσον αφορά τη διάρκεια της εικαζόμενης συμφωνίας, η απόφαση είναι αντιφατική, διότι στο διατακτικό της λαμβάνεται υπόψη διαφορετική διάρκεια απ' ό,τι για τον υπολογισμό του προστίμου.

Τα βασικά ποσά που λήφθηκαν υπόψη για τον υπολογισμό του προστίμου είναι αυθαίρετα και δυσανάλογα.

Προσφυγή της Commerzbank AG κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε την 1η Μαρτίου 2002

(Υπόθεση T-61/02)

(2002/C 109/124)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η Commerzbank AG, που εδρεύει στη Φρανκφούρτη/Μάιν (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους H. Satzky και B. Maassen, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την 1η Μαρτίου 2002 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 11ης Δεκεμβρίου 2001, αποδέκτης της οποίας ήταν η προσφεύγουσα και που περιήλθε στην προσφεύγουσα στις 20 Δεκεμβρίου 2001 [υπόθεση COMP/E-1/37.919 (ex 37.391)], όσον αφορά την επιβολή προστίμου στην προσφεύγουσα,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η καθής προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνάς της. Η καθής δεν της έδωσε καμία δυνατότητα να λάβει γνώση των κριτηρίων βάσει των οποίων έθεσε τέρμα σε ορισμένες παράλληλες διαδικασίες. Η Επιτροπή δεν ενέμεινε σε όλες τις περιπτώσεις στην ανάγκη μείωσης των τραπεζικών τελών και αντιμετώπισε διάφορες τράπεζες διαφορετικά σε σχέση με το ύψος της μείωσης των τελών. Η Επιτροπή έπρεπε να γνωστοποιήσει στην προσφεύγουσα τα μη δημιουργούντα διακρίσεις κριτήρια βάσει των οποίων θα αποφάσιζε τη συνέχιση ή την παύση της διαδικασίας. Επιπλέον, η απόφαση της Επιτροπής περιέχει νέα επιβαρυντικά στοιχεία σε σχέση με τη γνωστοποίηση των αιτιάσεων, επί των οποίων η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της. Τέλος, δεν επιτράπηκε στην προσφεύγουσα η πρόσβαση στον φάκελο των παράλληλων υποθέσεων. Για πολιτικούς λόγους, η εσπευσμένη επιβολή προστίμου ήταν για την Επιτροπή σπουδαιότερη από ό,τι η διεξαγωγή μιας δίκαιης διαδικασίας.

Η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι κατά τη συνάντηση των εμπορευομένων τραπεζογραμματίων της 15ης Οκτωβρίου 1997 συνήφθησαν συμφωνίες περιορίζουσες τον ανταγωνισμό. Αντικείμενο της συναντήσεως αυτής ήσαν οι τάσεις της αγοράς και η συζήτηση επί ορισμένων πασίγνωστων στοιχείων. Η συνάντηση αυτή εντάσσεται στο πλαίσιο διαφόρων συναντήσεων και συνεδριάσεων που πραγματοποιήθηκαν μεταξύ 1996 και 1998 για την προετοιμασία της εισαγωγής του ευρώ και στις οποίες μετείχαν επίσης συχνά εκπρόσωποι των κεντρικών τραπεζών και ενίοτε εκπρόσωποι της Επιτροπής. Η προσφεύγουσα, όπως προκύπτει από εσωτερικά έγγραφα της, είχε ήδη αποφασίσει αυτόνομα, πριν από τη συνάντηση της 15ης Οκτωβρίου 1997, να εφαρμόζει ποσοστιαία τέλη. Η αιτίαση της Επιτροπής είναι αβάσιμη και η Επιτροπή δεν περιγράφει το περιεχόμενο της δήθεν συμφωνίας. Τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίζει η Επιτροπή, και ιδίως το εσωτερικό υπηρεσιακό σημείωμα ενός υπαλλήλου της ολλανδικής τράπεζας GWK Bank N.V., είναι αλυσιτελή. Η απόφαση της Επιτροπής αποδεικνύει άγνοια της συγκεκριμένης υποθέσεως και έλλειψη αντικειμενικότητας. Η Επιτροπή αγνόησε τη διαφορά μεταξύ εμπορίας τραπεζογραμματίων και εμπορίας συναλλάγματος, καθώς και την επικρατούσα τότε νομική κατάσταση, και παρουσίασε τα πράγματα μονομερώς, κατά τρόπο επιβαρύνοντα την προσφεύγουσα.